

כיצד נוסעים אלנו ברכבות?

פשוט מאוד: אם אין להכנס דרך הדלת, נכנסים דרך החלון. השופר מצליח לעצור "מסתנן".

"האפי אנד": לבסוף מתברר שיש מקום לכלם, יותר מזה: אף יש מקומות ריקים. אם כן, למה להדחק?

צלום: צימט

"מסתנן" אחר הצליח להמלט. הנה הוא כבר בפנים הקרון.

על שני החיישים

אין יוצא ואין נכנס, קבוצה עומדת מנל קבוצה ואף אחת מהן אינה מוכנה לוותר לחברתה. ממש כבסיפור על שני התיישים שנפגשו זה בזה על הגשר הצר ואף אחד מהם אינו מוכן לסגת.

הצלם שלנו הצליח להנציח את התמונה הזאת ואת הנסיגות להתגבר על המצב ולשבור את הקפאון. ישנם בינינו לא רק ארטיסטים אלא גם אקרובאטים והם "מתפלחים" (כלשון ילדינו) אל תוך הקרון. לבסוף שורת אידיליה. אפשר לנסוע בשקט ובנחת בהרוחה. אפשר היה להגיע לידי מצב כזה מיד עם ההתחלה, לו היתה קצת סבלנות ונטיה להבין איש את רעהו. זאת, כמובן, אין לדרוש...

נתברכנו ברכבת ישראל ואפשר לעלות בה ירושלימה. הלאה האוטובוס — אמרתי בלבי — הלאה הצפיפות, הלאה מכוניות הסקסי היקרות, אסע לי ירד-שלימה בשקט ובנחת, ברוחה, אטייל לי בזמן הנסיעה בקרון כאחת נפשי. הנסיעה ברכבת נעימה אמנם ואין להשוותה בשום פנים לאוטובוס, אך ברצוני להצביע על תקלה שראיתה במו עיני לפני התחלת הנסיעה. הרכבת מיניעה, ההמון הרוצה לנסוע מתקיף את הקרונות ורוצה להכנס לתוכם. זו זכותו, הוא רוצה להכנס בהקדם. ההמון שהגיע למטרתו, רוצה לצאת,

אלה רוצים להכנס לקרון, אלה רוצים לצאת מן הקרון, כך נחממת התנועה לחלוטין, אין יוצא ואין נכנס.

